

Johanna Lahtinen, Keuda

OMAKUVA 25-VUOTIAANA

OSA I

tänä yönä taivas on pilvetön

näen tähdet

ensimmäistä kertaa viikkoihin

seison niiden alla huutamassa

tunteitani ulos

etteivät ne polttaisi minua elävältä

olet jo liian kaukana

että jaksaisin seurata

pian puhun sinustakin muistona

kun jaetut askelemme kadottavat

toisensa

jos haluat niin mene

osaan kyllä päästää irti

vähän kömpelösti vielä

vahingossa kasvoin sinuunkin kiinni

mutta väliaikaisuus

tekee otteestani hataran

neljännesvuosisadan ajan ovat kaikki

pyyhältäneet lävitseni

luotijunien lailla

sinulle tulen aina olemaan

24-vuotias

OSA II

synnyin keväällä

torstai-iltana

en tiedä näkyivätkö tähdet mutta

planeetat olivat vinossa

ja lähistöllä ryöstettiin pankkia

isoisä olisi halunnut antaa nimekseni MM-95

synnyin mutkalla ja kasvoin

säpsähtäen kuin taittoveitsi

pitikin äkkiä olla enemmän

kuin mihin oli valmis

isompi kuin viisivuotias

täyttäkseen edes vähän

perheeseen jäänyttä aukkoa

vieläkin yritän pitää huolta siitä

kesken jääneestä lapsesta sisälläni

mansikat eivät menestyneet pihapuutarhassa

äidin istuttamat kukat kuihtuivat

hänen mukanaan

enkä minä enää osannut hengittää

isä, takapihan puut yrittävät syödä minut

isä, minä katoan

näetkö

eihän täällä voi olla

kasvamatta kieroon

mansikat eivät menestyneet

enkä minäkään

kun elämässä pitikin

keskittyä ylipäätään pysymään

hengissä

OSA III

täytän 25 vuotta

eikä minusta ole vielääkään tullut

astronauttia

prinsessaa

kirjailijaa

saan uusia ideoita joka päivä

minä olen muodonmuuttaja

keksin uusia tapoja jättää kaiken kesken

uusia tapoja hajota

minusta tulee

taiteilija

Maria Veitola

hurrikaani

täytän 25 vuotta

ja on niin paljon asioita mitä en

vieläkään osaa kantaa

yksi niistä on tämä versio minusta

jota ei pian enää ole

minä olen kasvukipuja

minä olen laita se hiljemmalle korviin sattuu

minä olen soitellaan myöhemmin

25 vuotta ja mikään ei vielääkään

pysy paikoillaan